

Arrest

nr. 170 761 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2014 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30 oktober 2014 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna verkort het CGVS). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 21 november 2014 gaf de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest nr. 141 368 van 19 maart 2015 weigerde de Raad eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 april 2015 diende verzoeker een tweede verzoek tot internationale bescherming in, die op 21 mei 2015 werd afgesloten met een beslissing van afstand van de asielaanvraag.

Op 5 juni 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen voornoemd bevel werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 160 024 van 15 januari 2016.

Op 29 juli 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 6 januari 2016 werd die aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 29 juli 2015, onontvankelijk verklaard nu de gemachtigde van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten de aanvraag in België in te dienen.

Op 11 januari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 11 januari 2016 werd aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Inreisverbod

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: M.

Voornaam: R.

Geboortedatum: [...] 1994

Geboorteplaats: Kruje

Nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 11.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 21.11.2014 (13qq) en op 05.06.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkenes asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Bovendien liet betrokkene sedert zijn verblijf in België niet na de openbare orde te schenden. Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen reeds PV opgesteld wegens diefstal (AN.12LB.091830/2015) en wegens drugsbezit (AN.80.LB.16625714).

Belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die...”

Op 18 januari 2016 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad gericht tegen de bijlage 13septies van 11 januari 2016.

Bij arrest nr. 160 422 van 20 januari 2016 beval de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Bij arrest nr. 170 760 van 28 juni 2016 vernietigde de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 januari 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder de exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid op. Hij meent dat het bestreden inreisverbod op 11 januari 2016 om 13u10 ter kennis werd gebracht, nadat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan verzoeker ter kennis werd gebracht dezelfde dag om 11u25. Verzoeker zou zich op het moment van kennisname van het thans bestreden inreisverbod bevonden hebben in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet waardoor hij maar over een termijn van 15 dagen zou beschikt hebben om huidige vordering op ontvankelijke wijze in te dienen.

Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht : 1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering; 2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming; 3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.”

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In zijn arrest nr. 230.528 van 17 maart 2015 interpreteerde de Raad van State deze bepaling als volgt:

“Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een

vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name “een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”. Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing. De bewoordingen van de wet zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Er kan dan ook geen afbreuk aan worden gedaan door de door de verzoekende partij aangehaalde vermelding in de parlementaire voorbereiding. Bovendien gelden uitzonderingen strikt. Derhalve mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf. (eigen onderlijnen)”

Verweerder meent dat het inreisverbod pas ter kennis zou gebracht zijn nadat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis wordt gebracht.

Uit de kennisgeving van het bevel van 11 januari 2016 door de inspecteur van de politie N.K. blijkt dat dit gebeurde op 11 januari 2016 om 11u25. Bijkomend staat op dit bevel de datum en handtekening van een persoon van het gesloten centrum, I.L. met de vermelding 11 januari 2016 om 13u10. Uit het thans bestreden inreisverbod blijkt dat dit eveneens door de inspecteur van de politie N.K. op 11 januari 2016 ter kennis werd gebracht, het exacte uur staat niet vermeld. Vervolgens staat er eveneens de datum en handtekening van Mw. I.L. met dezelfde vermelding van 11 januari 2016 om 13u10 als op het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit voormeld arrest van de Raad van State blijkt dat uitzonderingen op de termijn van 30 dagen strikt moeten worden geïnterpreteerd. Mocht er twijfel bestaan over het uur waarop de inspecteur van de politie het inreisverbod betekende, moet dit in het voordeel spelen van verzoeker. Uit beide akten van kennisgeving blijkt dat het de inspecteur van politie is die de kennisgeving van beide akten heeft gedaan, gevolgd door een tweede kennisgeving door Mw. I.L. in het gesloten centrum. De kennisgeving van het inreisverbod door de politie alleen al, gevolgd door kennisgeving in gesloten centrum geeft aan dat betrokkene zich niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 op het ogenblik van de betekening. Redelijkerwijze en ten overvloede kan aangenomen worden dat de twee beslissingen samen op hetzelfde uur ter kennis werden gebracht door de politie, zoals ze samen op hetzelfde uur nog eens ter kennis werden gebracht in het gesloten centrum.

Verweerder kan er in elk geval niet zonder meer van uitgaan dat het inreisverbod pas om 13u10 voor het eerst ter kennis werd gebracht in het gesloten centrum door Mw. I.L., als er geen uur staat vermeld bij de betekening door de inspecteur van de politie N.K. doch deze inspecteur van de politie door het geheel van de feiten en de plaats van vermelding op de akte van kennisgeving redelijkerwijs degene was die eerst het bestreden inreisverbod betekende. De verkorte beroepstermijn mag volgens voormeld arrest van de Raad van State, waarin de Raad eveneens overging tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod, niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van de beslissing zelf.

De exceptie wordt verworpen.

3. Over de gevolgen van het arrest nr. 170 760 van 28 juni 2016

In de thans bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van 11 januari 2016, wordt gesteld: “*De beslissing tot verwijdering van 11.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.*”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*”.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 11 januari 2016, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, werd vernietigd bij arrest nr. 170 760 van 28 juni 2016, moet ook het bestreden inreisverbod worden vernietigd.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES